

Brian Mikkelsen (KF):

Det Konservative Folkeparti støttede den 9. oktober 1996 under førstebehandlingen lovforslag nr. L 14 om en revision af Arbejdsretten. Det Konservative Folkeparti har ikke ændret holdning siden dengang, og jeg henviser til vore bemærkninger af 9. oktober 1996.

Det Konservative Folkeparti kan ikke støtte forslaget.

Aage Frandsen (SF):

Beslutningsforslagets titel følger en diskussion op, som man havde for 25-30 år siden: spørgsmålet om Arbejdsrettens afskaffelse. Når man kigger i selve forslaget, må man sige, at der i højere grad er tale om, at nok afskaffer man Arbejdsretten i en vis forstand, men man overfører en række af beføjelserne til andre steder.

Vi har noget svært ved at vurdere forslaget, for der er en række ting i det, som vi i hvert fald mener giver anledning til noget, som muligvis ikke er tilsigtet.

I punkt 1 nævnes der overenskomstparterne; det er i hvert fald sådan i dag, at det somme tider ikke er hos overenskomstparterne, men hos hovedaftaleparterne, at disse ting ligger.

I punkt 2 siger man, at når man ikke har noget aftalt, skal de regler, der er aftalt mellem DA og LO, være gældende. En lidt speciel form for demokrati at sige, at hvis man ikke selv kan finde ud af det, så overlader man det til disse to organisations måde at gøre tingene på.

I punkt 3 tvinger man noget bestemt igennem i forhold til det, der er gældende i dag. Derfor er der nogle ting i det, hvorom man kan sige, at det er ikke, fordi det giver større frihed i forhold til lønmodtagerne og lønmodtagerorganisationerne, som vi kender det i dag.

Hvis man endelig vil noget, mener vi, at man skulle gå videre, altså tage skridtet fuldt ud, og der vil jeg sige, at det altid har været og er vores opfattelse, at Arbejdsretten, som vi kender den, ikke er det ideelle system. Vi er i højere grad tilhængere af, at man skulle have noget, der er mere lokalt funderet.

Vi mener heller ikke, at bodssystemet er tidsvarende; vi mener under alle omstændigheder ikke, at det hører hjemme i loven. Det ligger også i forslaget her.

Men i stedet for at diskutere Arbejdsretten som institution, hvor vi egentlig ikke tror, at det betyder så forfærdelig meget, om man afskaffer den eller ikke afskaffer den, så er det jo et spørgsmål om det retsgrundlag, som Arbejds-

retten dømmer ud fra. Og i forhold til de diskussioner, der var for en menneskealder siden, må man sige, at det også var en diskussion, som ligesom havde forkert adresse. For vel er Arbejdsretten en institution, som vi ikke synes er specielt tidsvarende, men vi vil sige, at det i langt højere grad er retsgrundlaget, der er problemet, når Arbejdsretten dømmer og man synes, dommene i Arbejdsretten er forkerte, på samme måde som man kan synes i forbindelse med faglig voldgift.

Derfor er det også afgørende, hvis man ønsker en mere lige stilling parterne imellem, at der sker en ændring i det nuværende retsgrundlag. Tilsvarende for lønmodtagerne vil det bl.a. sige, at de får reelle rettigheder, og det vil sige, at det primært er et spørgsmål om, hvad fagbevægelsen kan sikre i forhold til deres medlemmer.

Derfor kan vi ikke give tilslutning til forslaget alene af den grund, at vi mener, at der er en række ting, som er upræcise i det. Hvis man endelig vil noget helt principielt, helt ændre systemet, synes vi, at man skal gøre det mere konsekvent, end der er tale om her.

Derfor kan vi ikke støtte forslaget. Det er efter vores opfattelse en mellem løsning, som hverken er det ene eller det andet.

Elsebeth Gerner Nielsen (RV):

Enhedslisten vil nedlægge Arbejdsretten, og så vil man oprette noget andet, som udelukkende er styret af arbejdsmarkedets parter. Enhedslisten vil, som det fremgår af bemærkningerne til forslaget, i stedet have en lov om faglige stridigheder, der afgrænser voldgiftsrettens faglige område, bl.a. for at sikre, at forlig og voldgiftskendelser fortsat vil kunne være eksigible, det vil sige kan fuldbyrdes efter retsplejelovens regler.

Meningen med forslaget er at koble de juridiske dommere ud af systemet i det omfang, parterne på arbejdsmarkedet ikke selv har haft indflydelse på udpegningen af dommere til Arbejdsretten.

Enhedslisten er, som vi ved, modstander af det lovforslag, der for øjeblikket er til behandling om, at Arbejdsrettens dommere for fremtiden skal udpeges af arbejdsministeren.

I Det Radikale Venstre er vi ikke enige i Enhedslistens synspunkter vedrørende Arbejdsretten og dens virke. Vi mener, at det er vigtigt at opretholde karakteren af domstol. Dette sikres efter vores opfattelse bedst ved, at